

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **J. M.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Řetězová 195/2, Děčín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2016, č. j. 5102/DS/2016, JID: 170184/2016/KUUK/Ven, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2018, č. j. 78 A 1/2017 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Děčín (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 12. 7. 2016, č. j. MDC/67611/2016, sp. zn. MDC/Rp-699/28033/2016, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 8. 3. 2016 v 9:06 hodin v Děčíně 2 na ulici Benešovské, ve směru jízdy na Benešov nad Ploučnicí, v oblasti označené dopravní značkou IZ 4a „Obec“, řídil motorové vozidlo tovární značky Volkswagen Transporter, r. z. X, nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie ČR Děčín naměřena rychlost jízdy 94 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ±3 km/h,

mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 91 km/h. Nejvyšší povolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci překročil o 41 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek mu byla podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II. Posouzení věci krajským soudem

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo dostatečně vymezeno místo spáchání skutku a v rozhodnutí nebyla odůvodněna forma zavinění. Krajský soud konstatoval, že z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, který byl lokalizován na území obce s rychlostním omezením 50 km/h, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Správní orgán prvního stupně ve výroku rovněž uvedl formu zavinění a v rozhodnutí ji řádně odůvodnil.

[5] K námitce týkající se neposkytnutí informace o osobě oprávněné k vydání rozhodnutí v odvolacím řízení krajský soud uvedl, že správní orgán má povinnost informovat účastníka řízení o oprávněných osobách, pokud o to požádá. Žalovaný nereagoval na žalobcovu žádost o sdělení jména osoby, jež bude rozhodovat o podaném odvolání, což lze z hlediska procesních požadavků považovat za pochybení. Nicméně ne každá vada řízení způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. I přesto, že se žalovaný dopustil pochybení, žalobci v jeho důsledku nevznikla žádná újma, neboť ani poté, co žalobce zjistil, kdo bude ve věci rozhodovat, nenamítal podjatost této konkrétní úřední osoby. Nejedná se tak o vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

III. Obsah kasační stížnosti

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost a domáhá se jeho zrušení. Namítá, že z výroku rozhodnutí se nepodává, kde k přestupku mělo dojít. Ulice Benešovská v Děčíně je značně dlouhá, prochází úseky s nezastavěnými částmi. K tomu, aby platil limit rychlosti pro obec, je nutné, aby se jednalo o „obec“ ve smyslu zákona o silničním provozu, tedy právě o zastavěné území. Z výroku nelze přezkoumat, zda se měl stěžovatel dopustit přestupku v zastavěné části ulice.

[7] Stěžovatel dále namítá, že správní orgán neprokázal zavinění. Správní orgán se omezil na konstatování, že přestupek byl spáchán v nedbalosti nevědomé proto, že stěžovatel měl vědět, že je povinen řídit se ustanoveními silničního zákona. Nicméně pro závěr o zavinění by bylo nutné dospět minimálně k závěru, že stěžovatel 1) mohl vědět, že se nachází v obci, 2) mohl vědět, že v obci se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h a 3) mohl vědět, že jede rychlostí o 40 km/h a vyšší, než je rychlostní limit. Správní orgán tvrdil toliko splnění podmínky č. 2), podmínka č. 1) a č. 3) nebyla správním orgánem zjišťována, dokazována, ba ani tvrzena.

[8] Konečně stěžovatel namítá, že nebyl poučen o tom, která osoba bude ve věci rozhodovat jako oprávněná úřední osoba, a nemohl tak vznést námitku podjatosti. Skutečnost, že JUDr. et Mgr. S. K. pouze z titulu vedoucího oddělení dopravně správních agend podepisuje veškerá rozhodnutí žalovaného, musí být soudu známa z jeho vlastní činnosti. Je vyloučené, aby se na rozhodování nepodílela jiná úřední osoba. To, kdo ve věci fakticky rozhodoval, však není v rozhodnutí uvedeno (zpravidla bývá uvozeno jako „vyřizuje:“).

IV. Vyjádření žalovaného

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě s tím, že námitky stěžovatele jsou opakováním námitek z předcházejícího řízení. Žalovaný trvá na tom, že v daném řízení bylo z jeho strany postupováno v souladu se zákonem. Navrhuje proto kasační stížnost zamítnout.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že stěžovatel ve své kasační stížnosti toliko opakuje námitky, které uplatnil již v žalobě. Krajský soud se s jeho námitkami vypořádal zcela dostatečně, srozumitelně a své závěry řádně a přesvědčivě zdůvodnil. Nejvyšší správní soud se s posouzením krajského soudu plně ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

[13] Pokud jde o námitku neurčitosti místa přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, krajský soud poukázal na znění výroku, ve kterém je přímo uvedeno, že přestupek byl spáchán „*... v Děčíně 2...*“, z čehož plyne, že byl spáchán v obci, a to „*...v oblasti označené dopravní značkou IZ 4a "Obec"...*“, čili v místě s rychlostním limitem 50 km/h. Spolu s přesným časem přestupku určeným na minuty a s konkretizací skutkové podstaty přestupku je protiprávní jednání identifikováno tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Nejvyšší správní soud nadto poukazuje, že obsah správního spisu zcela vyvrací argumentaci stěžovatele, že by snad měl být policejním rychloměrem zachycen v nezastavěné části mimo obec. Ze spisu je naopak zcela zřejmé, že stěžovatel se svým vozidlem projížděl v době měření obcí. V záznamu o přestupku jsou mj. uvedeny

výstupy měření spolu s konkrétním místem měření („*Děčín Benešovská 583*“) a fotografií vozidla stěžovatele, na níž je jeho vozidlo zachyceno uprostřed silničního provozu spolu s dalšími motorovými vozidly na silnici označené vodorovným dopravním značením charakteristickým pro křižovatky v centru města (podélná přerušovaná čára, směrové šipky, šikmé rovnoběžné čáry atd.).

[14] Naprosto nepřípadná je v této souvislosti rovněž argumentace stěžovatele, že správní orgány a krajský soud nesprávně uzavřely, že se stěžovatel dopustil přestupku z nedbalosti nevědomé, aniž by tato skutečnost byla postavena na jisto. Podle stěžovatele, který odkazuje na komentářovou literaturu k trestnímu zákoníku, je totiž třeba se v případě nevědomé nedbalosti zabývat i tím, zda stěžovatel zachoval potřebnou míru opatrnosti, neboť právě ta je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Již krajský soud ve svém rozsudku poukázal na výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v němž je uvedena forma zavinění, a jeho odůvodnění, které je v tomto směru zcela srozumitelné a dostatečné. I kdyby měl Nejvyšší správní soud přistoupit na argumentaci stěžovatele, v kontextu projednávané věci, který kromě správních rozhodnutí jednoznačně dokládá rovněž obsah správního spisu, je zcela absurdní argumentace, že ve věci nebylo prokázáno, zda si mohl být vědom, že projíždí oblastí označenou dopravní značkou IZ 4a "Obec", čili v místě s rychlostním limitem 50 km/h, a zda mohl vědět, že jede rychlostí vyšší, než je tento rychlostní limit. Jak soud ozřejmil již shora v bodě [13] rozsudku, místo spáchání přestupku a stejně tak i skutečnost, že stěžovatel překročil povolenou rychlost o 41 km/h, tj. téměř dvojnásobně, jsou v projednávané věci postaveny zcela na jisto.

[15] Stěžovatel jako řidič motorového vozidla s uděleným řidičským oprávněním si měl být pravidel silničního provozu vědom. Jeho právní povinností je pravidla znát a řídit se jimi. Omezení rychlosti v obci patří odjakživa a všude na světě mezi pravidla zcela základní, jejichž smysl je na první pohled zřejmý a nezpochybnitelný. V místech s hustějším osídlením, vyšší frekvencí nejen dopravy, ale vyšším pohybem osob, majetkovými hodnotami, atd., je vyšší riziko vzniku škod na životech a zdraví lidí, na majetku, na bezpečném a plynulém provozu. Chce-li stěžovatel zpochybňovat tuto „malou násobilku“ silničního provozu poté, co stanovená pravidla hrubě porušil, vyvolává to pochybnosti o jeho způsobilosti být účastníkem takového provozu.

[16] Rovněž s námitkou stěžovatele týkající se skutečnosti, že mu žalovaný nesdělil jméno osoby, která bude ve věci rozhodovat jako oprávněná úřední osoba, se krajský soud v úplnosti a věcně správně vypořádal. Konstatoval pochybení žalovaného, avšak uzavřel, že šlo o vadu řízení, která neměla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť ani poté, co stěžovatel zjistil, kdo bude ve věci rozhodovat, nenamítal podjatost této konkrétní úřední osoby. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že stěžovatel ostatně ani v řízení před krajským soudem neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by měly zakládat pochybnosti o podjatosti rozhodujících úředních osob. Jeho námitka – kterou ostatně zástupce stěžovatele činí v obdobných případech standardně (viz např. řízení citovaná v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 338/2018 - 34, body [16] a násl. rozsudku) – je tak vedena toliko v teoretické rovině, bez reálného dopadu na projednávanou věc. Závěr krajského soudu o tom, že se jedná o pochybení žalovaného, avšak bez vlivu na zákonnost správního rozhodnutí, je tak zcela správný.

VI. Závěr a náklady řízení

[17] S ohledem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu